

VI.

Med stor Betænkelighed ser vor Forening paa den Bestemmelse i § 14, at Forhøjelse af Sygepenge skal kunne erhverves ved forhøjet Kontingent. Paa Landet vil slikt volde Fortræd, medens det muligvis er gavnligt i Kjøbenhavn, og hvor der findes flere store Fabrikker. Kunde det ikke overlades til hver Sygekasses egen Afgørelse, om den vilde fastholde Rigdommen for alle sine Medlemmer eller tillade Forfælgelighed i Forsikringens Størrelse? Ved den nævnte Bestemmelse vil man næppe kunne forhindre, at Følg gaa ind i flere Sygekasser; dette kan næsten ikke kontrolleres, og mange ville opfatte Forbudet derimod som et Indgreb i deres Frihed.

Endnu tillade vi os at tilføje et Par Ord om en Reservecassens Nødvendighed hvis Sygekasserne skulle være solide. Bore Kasser ere ivrigt i Færd med at skaffe sig en saadan; mange have allerede naaet Maalet, som maatte kan betegnes saaledes: Sygekassen bør eje 10 Kr. for hvert Medlem. Kommer Sygekasseloven, kan det forudses, at Kommunerne mange Steder ville indbrage deres Bidrag, og at Lægerne ville kræve forhøjet Honorar. Maaden, hvorpaa disse Farer for Sygekasserne kunde undgaaes og Reservecassens den ikke blot bevares, hvor den allerede er, men ogsaa skaffes til Besæ, hvor den endnu mangler eller er for lille, vilde maatte, hvor underligt det end lyder i Begyndelsen, være denne, at Loven krævede en Reservecassens som Betingelse for Anerkendelse, ikke straks men f. Eks. 2 Aar efter, at Loven er traadt i Kraft, ikke i den Udstrækning, som ovenfor er nævnt, men f. Eks. 5 Kr. pr. Medlem. Saa vilde Kommunerne være i høj Grad interesserede i, at den stedlige Sygekasse stod sig godt, og saa vilde Sygekasserne selv være nødt til at anstrenge sig af al Magt, men det turde være, at hele Sagens Fremtid i Danmark just beror paa disse to Ting.

B. M u n d,

Sognepræst til Herlufsholm.

Formand.

M. K a n n,

Lærer i Fensmark.